

за хмари, вже його не видно. А вийдеш за муж, то журбам кінця нема.

Марійка: Яка там вам журба. Чоловіка маєте такого, що і з свічкою шукай; Їди, славити Господа не знаєте, ну, і чим вам журитися? А вже ваша Мартуся (бере дитину і підносить в гору: цілує, і саджав на лавці) то така, як Ангел Божий.

Галя: Не хваліть, щобисьте не перехвалили. Та і ціла моя журба з дитиною. Нераз ночами спиться мені, що десь хтось забрав мені її, що уніс десь далеко. А коли по таким сні пробуджуся, то зимний піт зливає мене, я тулю дитину до грудей і плачу на саму гадку, що моя ясочка маленька мала би щось потерпіти. Бо то ціле мое щастя, ціла моя радість і потіха і розкіш життя мого.

Марійка: Не бійтеся. Виросте вона на потіху вам і на славу всім, така буде красуння, як її матуся, правда Мартусю? Ей коби то дядько Микетей надійшов, то ойм була така рада, щобим його поцілувала.

(За сценою чути голос і спів Микетей).

Жінка перша, я за нею,
Не журися Микетею,
Хотяй буде бити,